

- 2) Artykuł 2 lit. i) dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że wymóg dotyczący podania ceny produktu może zostać spełniony w sytuacji, gdy komunikat handlowy obejmuje cenę wyjściową, to jest najniższą cenę, po której dany produkt lub rodzaj reklamowanego produktu może zostać nabyty, przy czym produkt ten istnieje także w innych wersjach lub o innym składzie, których cena nie zostaje podana. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie, w zależności od właściwości i cech charakterystycznych produktu, jak też środka przekazu, za pomocą którego został nadany komunikat handlowy, czy wzmianka o cenie wyjściowej pozwala konsumentowi na podjęcie decyzji dotyczącej transakcji.
- 3) Artykuł 2 lit. i) dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że przedstawienie słowne lub wizualne produktu spełnia przesłankę dotyczącą wskazania cech charakterystycznych produktu, włączając w to wypadek, w którym to samo przedstawienie słowne lub wizualne zostaje wykorzystane w celu wskazania produktu występującego w wielu wersjach. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie w konkretnym wypadku, biorąc pod uwagę właściwości i cechy charakterystyczne produktu, jak również wykorzystany środek przekazu, czy konsument dysponuje informacjami, które pozwalają mu na zidentyfikowanie i wyodrębnienie produktu dla potrzeb podjęcia decyzji dotyczącej transakcji.
- 4) Artykuł 7 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że może wystarczyć, by zostały podane tylko pewne główne cechy produktu i by sprzedający odesłał dodatkowo do swej strony internetowej, pod warunkiem że na stronie tej zawarte zostały istotne informacje na temat głównych cech produktu, ceny i innych postanowień umownych, zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 tej dyrektywy. Zadaniem sądu krajowego jest dokonanie oceny w konkretnym wypadku, z uwzględnieniem okoliczności, w jakich zaproszenie do dokonania zakupu zostało złożone, wykorzystanego środka przekazu, jak również właściwości i cech charakterystycznych produktu, czy samo podanie niektórych głównych cech produktu pozwala konsumentowi na podjęcie świadomej decyzji dotyczącej transakcji.
- 5) Artykuł 7 ust. 4 lit. c) dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że podanie jedynie ceny wyjściowej w zaproszeniu do dokonania zakupu nie może, samo w sobie, zostać uznane za pominięcie wprowadzające w błąd. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie, czy podanie ceny wyjściowej może wystarczyć do spełnienia wymogów dotyczących podania ceny statutowanych w tym przepisie. Sąd ten ma w szczególności za zadanie ustalić, czy pominięcie szczegółowych zasad obliczania ceny końcowej uniemożliwia konsumentowi podjęcie świadomej decyzji dotyczącej transakcji i w konsekwencji prowadzi do podjęcia decyzji, której konsument w przeciwnym wypadku by nie podjął. Zadaniem sądu krajowego jest także uwzględnienie ograniczeń właściwych wykorzystanemu środkowi przekazu, właściwości i cech charakterystycznych produktu, jak również innych działań, które przedsiębiorca rzeczywiście podjął, aby udostępnić konsumentowi informacje.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof — Niemcy) — Mathilde Grasser przeciwko Freistaat Bayern

(Sprawa C-184/10) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 91/439/EWG — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Prawo jazdy wydane przez państwo członkowskie z naruszeniem warunku miejsca zamieszkania — Odmowa uznania przez przyjmujące państwo członkowskie oparta wyłącznie na naruszeniu warunku miejsca zamieszkania)

(2011/C 204/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mathilde Grasser

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bayerischer Verwaltungsgerichtshof — Wykładnia art. 1 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1) — Prawo jazdy wydane przez państwo członkowskie obywatelowi innego państwa członkowskiego, który w chwili wydania tego prawa jazdy posiadał normalne miejsce zamieszkania na terytorium tego innego państwa członkowskiego i któremu nigdy nie cofnięto krajowego prawa jazdy — Przysługująca państwom członkowskim możliwość odmowy uznania prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie wyłącznie w oparciu o naruszenie warunku miejsca zamieszkania

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2, art. 7 ust. 1 lit. b) oraz art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy, zmienionej dyrektywą Komisji 2008/65/WE z dnia 27 czerwca 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby przyjmujące państwo członkowskie odmówiło uznania na swoim terytorium prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie, jeśli z zapisów zamieszczonych w tym prawie jazdy wynika, że nie został zachowany warunek normalnego miejsca zamieszkania przewidziany w art. 7 ust. 1 lit. b) wskazanej dyrektywy. Okoliczność, że wobec posiadacza owego prawa jazdy przyjmujące państwo członkowskie nie zastosowało żadnego środka w rozumieniu art. 8 ust. 2 rzeczonej dyrektywy, nie ma znaczenia w tym zakresie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 3.7.2010.